

# Đồ Ngọc, Tôi Thích Em

## Contents

|                                                   |          |
|---------------------------------------------------|----------|
| <b>Đồ Ngọc, Tôi Thích Em</b>                      | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 : Đừng Có Nhảy Xuống ! . . . . .      | 1        |
| 2. Chương 2 : Oan Gia Gặp Lại . . . . .           | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .                             | 4        |
| 4. Chương 4 : Tiếp Cận . . . . .                  | 5        |
| 5. Chương 5 : Trả Thù ? . . . . .                 | 7        |
| 6. Chương 6 : Đánh Mất . . . . .                  | 8        |
| 7. Chương 7 : Đồ Ngọc,anh Thích Em! . . . . .     | 9        |
| 8. Chương 7 : Đồ Ngọc,anh Thích Em! (2) . . . . . | 10       |

## Đồ Ngọc, Tôi Thích Em



### Giới thiệu

Trời đẹp mây trôi,gió mơn man nhẹ lướt qua tai của Vy Vy,cất lên bài ca vui vẻ chan hòa. Cô đang v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ngoc-toi-thich-em>

### 1. Chương 1 : Đừng Có Nhảy Xuống !

Trời đẹp mây trôi,gió mơn man nhẹ lướt qua tai của Vy Vy,cất lên bài ca vui vẻ chan hòa.Cô đang vui vẻ đi trên sân thượng của đại học A,sung sướng tận hưởng hương vị nắng sớm

Cô vui sướng thâm nhủ

Bất chợt,cô nhìn thấy 1 thân ảnh cao lớn trong làn gió,anh ta đang ngồi trên lan can của sân thượng,chân đung đưa,tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Vy Vy rùng mình nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo,nghĩ đến mình chỉ mới vào đại học có vài ngày lại dính phải vụ tự sát kinh thiên động địa,rồi trở thành nghi phạm số một...

Ko được! 1 hồi chuông báo động vang lên trong lòng cô, bất kể nam sinh kia là ai, đều phải khuyên anh ta đừng nhảy, vì sinh mạng nhỏ bé của cô, vì Đảng, vì nhân dân!

Nghĩ đến đó, cô vội vàng hô to 1 tiếng

“Anh kia, đừng có mà nhảy xuống!!!!”

Tiếp theo, ko đợi người kia ừ hử, cô vội vàng nói 1 tràng

“Anh là 1 trong những chủ nhân tương lai của đất nước, tốt xấu gì cũng là mẹ anh sinh ra, anh phải biết quý trọng chứ. Tôi xin anh đấy, làm ơn đừng có mà nhảy xuống, anh là vàng hào quang chói lọi, một con người trên cả tuyệt vời. Nếu mất đi anh, đất nước sẽ mất đi cả 1 nhân tài xuất chúng làm ơn đi..... bla... bla...”

Hồn nhiên chém gió 1 hồi, cô bỗng cảm thấy ko đúng, tại sao anh ta lại ko phản bác? Đáng lẽ phải nói ra vài lời về cuộc đời tủi hặn của mình mới giống phim truyền hình chứ nhỉ?

Vội vàng khép miệng lại ngược nhìn kẻ mà từ nãy tới giờ mình đang khuyên ngăn...

Ôi mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!!

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, cô rút cục hiểu ta lý do mình sinh ra là gì, là được ngắm zai đẹp đó nha.... (Sunna: ==)

Nhìn đi nhìn đi, mũi ắt đen và sâu ko thấy đáy, ngũ quan tinh xảo ko nói nên lời. Ôi mỹ nam ơi.....

Máu mê zai trong lòng cô trào dâng mãnh liệt, nhìn chằm chằm ko chớp mắt vào cái người... à ko mỹ nam kia 0.0

“Cô nhìn đủ chưa?” Mỹ nam lạnh lùng lên tiếng, tiếng nói trầm thấp mê hoặc có độ sát thương vô cùng lớn, trong mắt còn hiện lên vẻ thú vị khó phát hiện.

“Chưa” Vy Vy theo phản xạ lên tiếng. Rồi nửa giây sau, cô chỉ hận ko thể tự tay vả vào cái mặt mình mấy cái, ngu thật, khi không đã bị gương mặt đó làm ị cả cái đầu rồi >

Cô ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ xú :

“Anh... Anh đừng có ngồi như thế, nguy hiểm lắm đó”- cứu người vẫn phải làm, nhất là cứu người đẹp trai ~

Ai ngờ anh ta chỉ hờ hững nói

“Không liên quan đến cô”

Trong 1 giây, Vy Vy bỗng có cảm giác muốn cắn người, mà cái kẻ đó chính là người từ nãy đến giờ cô khuyên ngăn muốn rách cả họng >

Nhưng giết người là phạm pháp, cắn người phải ngồi tù. Không được tức giận, phải nhẫn phải nhẫn...

Thế là cô quay người, hùng dũng mà bước về hướng ngược lại, hoàn toàn xem kẻ kia là không khí

Thế nhưng... ông trời ơi, ông làm ơn đừng có mà độc ác như vậy được không !!!!!!!!!!!

Giây phút Vy Vy quay đi với niềm ức chế vô bờ, cô vấp phải 1 vật mà đời người ai đi cũng phải tránh.

Vỏ chuối!

Thế là đã diễn ra 1 cảnh như sau: 1 thiếu nữ đang đi thì vấp ngã, thành công lượn 1 vòng, mông tiếp xúc “thân mật” với mặt đất @@

Còn về vấn đề tại sao khi không lại xuất hiện 1 cái vỏ chuối, hờ hờ, là do Sunna ta chớ ai zô đây \*chớp mắt gian xảo\*

Chứng kiến nguyên 1 màn đặc sắc đến như vậy, chàng trai ngồi trên lan can khẽ nhướn mày, mắt tràn ngập thích thú nhìn cô gái đang bò dậy, không nói 2 lời, vội vàng chạy đi. Thậm chí anh còn nhìn thấy mặt cô ấy hồng lên, không rõ là vì tức giận hay ngượng ngùng.

Đúng là 1 cô gái ngốc nghếch !

## 2. Chương 2 : Oan Gia Gặp Lại

Về đến ký túc xá,Vy Vy nằm vật ra giường,mắt đăm đăm nhìn trần nhà

>Xấu hổ quá

“Làm sao thế?”-Lam cô bạn cùng phòng ký túc,đồng thời là bạn thân từ nhỏ của cô hỏi

>Chẳng lẽ mình nói là gặp 1 anh rất đẹp trai,rồi té cái chạch trước mặt người ta?

“Ồ ừ không có gì đâu” – Cô gãi gãi đầu,lúng túng nói.

“Ừ mà mi có định đi xem đội bóng rổ tuyển chọn người cho câu lạc bộ không?”-Lam hỏi

Tuyển chọn người cho câu lạc bộ bóng rổ là như thế nào?Nói cho ngắn gọn là vì mỗi năm trôi qua,số thành viên của các câu lạc bộ sẽ bị hao hụt bớt do các thành viên ra trường,do đó mỗi năm vào khoảng đầu năm học sẽ mở 1 cái sự kiện gọi là “Chào đón tân sinh viên”,nhưng thực chất là đang chào mời các em năm nhất vào các câu lạc bộ ^^~

“Đi,nhất định đi!”- Đừng có đùa chứ,mí anh trong câu lạc bộ bóng rổ toàn nhân vật ngẫu nhiên nói,nhất định là sẽ thấy được 1 đồng anh đẹp trai chảy nước miếng hê hê hê (cho ta đi với) :B .

2 người xuống tới nhà thi đấu của trường,ngay lập tức đã choáng ngợp.Sân thi đấu cực to,kinh hơn nữa là có 1 đồng khán giả ngồi bên khán đài hò hét ầm ĩ.

“Không phải mi kêu là đi tuyển chọn người cho câu lạc bộ sao?”-Đi tuyển người mà như thế này á?

“À hình như đầu năm trường ta sẽ đấu giao hữu với trường E,nghe nói là kì phùng địch thủ đó!” – Vân Lam hào hứng kể.

“Ồ”-Vừa nói 2 người vừa cố gắng chen chúc tìm chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống đã nghe “Tuýt” 1 cái,trận đấu bắt đầu rồi!

Đồng phục thi đấu của trường A là màu trắng,của trường E là màu đỏ.Vy Vy hào hứng tìm trai đẹp trong đội hình trường A.Quả là không làm người ta thất vọng,toàn là dạng cơ bắp,cao to+đẹp zai không à nha~

Đang chìm đắm trong biển zai đẹp,bỗng Vy Vy méo mặt.Sao...sao...sao cái tên lạnh lùng chẳng choẹ hồi sáng lại ở đây?????!!!!!!

Ừ thì mặc dù hần ta rất đẹp trai,dáng cao lớn rất hợp để chơi bóng rổ,nhưng tại sao cô lại gặp phải hần ở đây?????Đừng có nói là ông trời bắn cái mũi tên xui xẻo vào cô rồi nhá == (đúng là mũi tên nhưng không phải mũi tên xui xẻo chỉ ạ hắc hắc hắc)

Đang đơ người,bỗng nhiên cô nhìn thấy trái bóng trong tay anh chàng hồi sáng chuyển sang cho 1 đồng đội khác,chỉ trách là cái tên đồng đội kia phản ứng quá chậm,trái bóng trượt khỏi tay anh ta,xé gió bay về...khán đài...Mà bạn học Vy Vy của chúng ta,rất vinh dự được trái bóng yêu thích,bay bay bay...Sắp đập vào mặt cô rồi!

Cũng may bạn Vy Vy của chúng ta hoạt bát từ nhỏ,cùng lúc trái bóng sắp “tiếp xúc thân mật” với mặt cô,chịu chúng số phận với cái môn,cô nghiêng mặt 1 cái...

Những người bên khán đài đồng loạt hít 1 hơi...

Cuối cùng,trái bóng sượt qua mặt cô,trên má truyền tới cảm giác bỏng rát,nhưng thành công tránh được tai nạn đập mặt.

Vy Vy muốn khóc,tại sao trong 1 ngày mà cô đã bị 2 lần chấn thương,hơn nữa lại do cùng 1 người gây ra.Được rồi,mặc dù anh ta không trực tiếp làm cô bị thương,nhưng anh ta gián tiếp hãm hại cô mà T^T

Phải nói cô không có duyên với zai đẹp hay là năm hạn của cô đã tới đây hồi ông trời?????????

Cùng lúc trái bóng sượt qua mặt Vy Vy,”Tuýt” 1 cái,trận đấu kết thúc với kết quả sít sao,đội trường A toàn thắng!

Lập tức, 1 đồng người lúc này còn đang nhìn cô với ánh mắt thương hại đã quay đi, gào rú sung sướng như trúng xổ số ==

Đồ ngốc, tôi thích em – chương 2

Đây là cái thói đời gì nha!!!!!! Đang lúc cô ca thán với trời đất, các thành viên trong câu lạc bộ bóng rổ đã chạy tới xem tình hình. Anh chàng lúc này trượt tay làm bóng suýt trúng mặt cô lí nhí nói:

“Xin...xin lỗi”

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi, hư cái mặt bánh bao của con bé rồi đây này!” - Chưa đợi cô phản ứng, Vân Lam đã rít lên.

= =]]]

Vy Vy than vãn.

Thoáng chốc cô nhìn thấy những người gần đó nghe được câu này, vội vàng che miệng nín cười.

Vy Vy thề, nếu bây giờ mà có 1 cái lỗ nẻ nào đó, cô sẽ không chút do dự mà nhảy xuống!

Thẹn quá hoá giận, cô bỗng nhớ đến cái kẻ gián tiếp gây ra thảm kịch, nhất thời lia qua hắt ta 1 ánh mắt giết người, ai ngờ hắt ta còn dương dương tự đắc nhìn nhìn cô, ánh mắt như muốn nói “Tôi xem cô làm được gì tôi đấy”

Vy Vy học máu, người người người.... đúng là cái đồ sao chổi mà !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!1

### 3. Chương 3

Đang ức chế, bỗng bàn tay đang xoa má cô tự nhiên tăng lực tác động, nhéo cô 1 cái

“Ái u ” – Đau chết mất, cô rửa thắm, tặng cho cái kẻ độc ác kia một cái nhìn “yêu mến”

Mà khoan, sao cái mặt con này nó mơ mơ màng màng như người bị bệnh đao?

\*Quơ quơ tay trước mặt\*

Không phản ứng +.+

\*Vỗ vỗ má\*

Không có dấu hiệu là sẽ bình thường trở lại =.=

Sao thế nhỉ? Cô nhìn theo hướng mắt nó đang ngó

Nhìn nhìn...

Cô học máu rồi !

Sao con bạn thân của cô cũng bị gương mặt thiên thần à không ác quỷ của tên sao chổi đó lừa vậy trời >

Đau khổ ôi đau khổ...

Không thể chịu đựng được nữa, cô kéo tay cái đứa đang mất hồn chạy tìm phòng y tế T\_\_\_\_\_T

Đi loanh quanh 1 lúc, cuối cùng cũng tìm thấy cái phòng y tế, ôi đúng là trường giàu có khác, to phết 0.o . Sau khi Vy Vy bị bà cô y tá cho 1 miếng băng cá nhân vào má, 2 đứa quyết định ở lại với lý do : Có người bệnh mà người bệnh thì phải được chăm sóc =]]~ (nói lun là trốn học đi cho khỏe =))~)

Vy Vy vô cùng đau khổ ngồi kể lại cho con bạn thân chuyện xui xẻo hôm nay của mình, rồi bày tỏ cảm phẫn muốn giết người mà ai-cũng-biết-là-ai-ấy ra sao

“Mi có biết hắt ta đều tới mức nào không, cái mặt thì vênh vênh như cái chổi, đáng người như cây tầm” (ôi nam chính tội nghiệp của Sunna T.T)- Đang thao thao bất tuyệt, cô bỗng cảm thấy là lạ, quái sao con bạn thường ngày nghe tới có chuyện để tám là mắt sáng hơn đèn ô tô, đáng lẽ nó phải chửi cùng cô mới đúng, sao lại im thin thít vậy cà ?

“Ê,mi sao thế?Ma nhập à” – Chọt chọt

Ồi chết chết chết,dấu hiệu không bình thường,chảy nước miếng,mắt mơ màng,người lằng lằng.Đưa ra kết luận : đang nghĩ đến zai đẹp ==

“Bốp” – Cô dùng sức tát 1 phát

“Hế lô giờ bạ đang ở hành tinh Trái Đất,làm ơn quay lại với thực tại” – Cô quơ quơ tay

Ai dè khi con bạn vừa tỉnh ra từ mộng đẹp,cô đã bị nó túm áo,lắc qua lắc lại như điên ><>

“Ồi giới ơi cái đồ sung sướng,mi có biết được nói chuyện với anh Thanh Phong là mơ ước của bao nhiêu thiếu nữ không hả” – Lắc kịch liệt

“Ê ê trừ ta ra nhá,mà Thanh Phong là thằng nào ?” – Ngơ ngơ ngác ngác

“Là cái người mi nói tới nãy giờ đó” – Vân Lam ‘tặng’ cho cô 1 cái cốc đầu

“Ái ui,mi đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn” – Vừa nói cô vừa xoa đầu bị cốc đau điếng ==

“Vy Vy,mi có biết dấu hiệu mi gặp được anh ấy có ý nghĩa thế nào không?” – Lờ tịt đi Vy Vy đang xám xịt mặt mày,Vân Lam hào hứng hỏi,mắt lại bắt đầu mơ màng...

“Là vận xui của ta đã tới?”

Lại bị cốc đầu lần nữa. >

“Sao mà mi ngu thế hả,nghĩa là tình duyên của mi đã tới chớ sao?Ồi con gái lớn cuối cùng cũng có thể gả đi rồi,đúng là 1 câu chuyện hoàng tử và lọ lem điển hình mà ” – Ánh mắt mơ màng

Vy Vy lau mồ hôi...

“Mi đừng có nói với ta tình duyên của ta là cái tên-đó-nha...”

“Chính xác,mặc dù con không xinh đẹp,dáng người cũng bình thường,nhưng tin tưởng ở mẹ,mẹ sẽ cho con trở thành công chúa ha ha ha ha ” – Tiếp theo là 1 tràng cười man rợ...

#### 4. Chương 4 : Tiếp Cận

Vy Vy là một cô gái đáng yêu

Tuy không phải là dạng bốc lửa xinh đẹp,chỉ có thể gọi là thanh tú dễ thương,nhưng quả thật cô rất dễ nhìn.

Đôi môi đỏ mọng hay chu ra,làn da trắng mịn không tì vết,ngũ quan xinh xắn khiến người ta yêu mến.

Cô cũng nhận được 1 vài lời tỏ tình vào những năm trung học,nhưng lúc đó vì tư tưởng phải thi đậu đại học nên không nhận lời.

Mặc dù cô rất thích trai đẹp,nhưng cô không nghĩ 1 người mới gặp mà đã cho người ta cảm giác cao ngạo lạnh lùng như cái tên sao chổi đó lại có ý với cô đó nha ==

Vì thế khi Vân Lam cứ nằng nặc đòi cô phải gây chú ý bằng được với cái tên Thanh Phong Thanh Phiến đó để tạo nên câu chuyện hoàng tử và cô bé lọ lem thời hiện đại,cô rất ảo não T.T

Vân Lam à,mi có phải là coi quá nhiều tiểu thuyết rồi không hả >

Vân Lam lúng sục,hỏi thăm tất cả những nơi Thanh Phong thường đến,nhằm tạo ra cái gọi là “tình cờ gặp”,dẫn Vy Vy đến shop quần áo này tới shop quần áo nọ,hốt 1 đồng vấy áo về...

Rút cục, Vy Vy học máu ==

Nhưng kế hoạch của cô chưa tiến hành,người đã xuất hiện.

Lúc đó Vy Vy đang ngồi trong căn tin đông nghịt người,miệng đang húp sột soạt canh cá lóc,bỗng nhiên căn tin đang ồn ào như cái chợ vỡ bỗng im bất không 1 tiếng động...Quái,bị ghen hết hay sao đây cà ?-?

Cô khó hiểu ngược lên nhìn đông ngó tây \*-\*

Khi lia mắt đến cái chỗ ngồi phía trước mặt mình,Vy Vy có cảm giác như bị hóc xương +-+

Bởi vì cái kẻ mà Vân Lam bạn cô tìm hoài không thấy giờ đây đang ngồi chễm chệ trước mặt cô,nhìn chăm chăm cô,ánh mắt lóe lên tia kì quái.Mà điều làm cho cô cảm thấy kinh khủng hơn là cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực toàn bộ nữ sinh trong căn tin cũng đang hướng tới cô,chỉ hận không thể ngửa mặt phan thanh cô ra T.T

Sức mạnh mỹ nam thật đáng sợ nha – Vy Vy thầm than

“Cô là Vi Vi?” – Cái-kẻ-đó hỏi,vẫn là cái giọng trầm trầm mê người đó

Vy Vy nghiêng răng : ” Vy Vy”

“Vi Vy ?”

“Vy Vy” – Cô nghiêng lợi

“Vy Vi?”

“Vy Vy!” – Cô sắp bùng nổ

“Oh-Vy Vy” – Người nào đó cuối cùng cũng buông tha

Cô rên hừ hừ,cái tên này,phá hỏng bữa ăn của cô còn chưa nói,đã thế lại còn làm cô có thù oán với tất cả nữ sinh trong cái trường này nữa chứ >

Mà thôi,giết hắn ta xong cô sẽ còn chết xấu xí hơn T\_\_\_\_\_T

“Nghe nói dạo này cô tìm tôi?” – Hắn chớp chớp mắt,bày ra bộ dạng điên đảo chúng sinh >

“Vân Lam...” – Cô thầm nguyện rửa trong lòng 1 trăm lần rồi lại 1 trăm lần,con bạn thân “yêu mến” của cô trong lúc đi hỏi thăm tung tích của cái tên ngồi trước mặt cô đây,khi bị tặng cho những ánh nhìn kì thị,đã bán đứng bán nằm bạn bè là cô đây ==

Chỉ cần có ai khó chịu vì bị làm phiền,Vân Lam sẽ không suy nghĩ mà trở ra tài nghệ diễn xuất Trương Nghệ Mưu\* cũng phải gật gù,kể 1 câu chuyện lâm li bi đát về 1 con người yêu say đắm koàng tử (hoàng tử là ai tự pít nhớ :”] ) mà con người đó không đâu xa lại chính là cô đây...Vì thế,đại học A lưu truyền về 1 cô gái tên Vi Vi ( Vy Vy \*gào\*: là Vy Vy >\_\_\_\_\_

\*Trương Nghệ Mưu : dành cho những ai không biết nè ổng là đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc ạ :”)

“Ồ thế đấy có vấn đề chi không?” – Cô nói,mặt cũng đã mất rồi,mất thêm chút cũng không chết ai

“Oh-Vậy nghe đồn cô thích tôi?” – Người nào đó cười cợt hỏi

“Uầy,đàn anh à,em nào có ý trèo cao như vậy,em chỉ muốn tìm anh để hỏi anh xem anh định làm sao để bồi thường thiệt hại cho cái mặt đáng thương của em thôi mà ” – Chớp chớp mắt

“Đàn em à,lần đó chỉ là lỡ tay,cũng không nên nhỏ mọn như vậy nha” – Người kia cũng học theo điệu bộ của cô,chớp chớp mắt

Nhỏ mọn cái con khỉ !!!!!!! >

Cô hận tới nghiêng răng trèo trẹo,ức quá không nói lại được gì,bực tức cầm túi xách chạy như điên ra khỏi căn tin @@

Hàn Thanh Phong,hãy nhớ lấy,thù này không trả bà đây không là Lâm Vy Vy !

Mọi người có biết ý nghĩa của họ tên anh Thanh Phong không ? Hàn là lạnh,Phong là gió,nói sơ sơ tên anh ý nghĩa là gió lạnh (cái tên nói lên con người hể hể

## 5. Chương 5 : Trả Thù ?

“Ta quyết định rồi” – Vy Vy nắm chặt tay,rất vẻ “chiến sĩ anh dũng xung phong ra mặt trận”

“Mi quyết định cái gì ?” Vân Lam đang ngồi trên ghế cần khoai chiên rôm rốp,vẻ mặt vô cùng hưởng thụ

“Ta sẽ چرا đổ tên Thanh Long (==) đó,sau đó đá hấn ta,cho hấn ta biết thế nào là chọc tới Vy Vy này” –  
Lửa quyết tâm bùng bùng cháy sáng \*lập lòe lập lòe\*

“Mi nghĩ hấn IQ bao nhiêu?” – Vân Lam ăn rất nhập tâm,đầu cũng không ngẩng lên

“Hớ ? ” – Cái này thì có liên quan cái gì ?-?

“Hấn ta từ bé đã được tôn là thần đồng,IQ tuyệt đối trên 200,mi nghĩ hấn sẽ sa vào cái trò con nít của mi sao,mà cho dù có chẳng nữa,chả biết ai là kẻ bị đùa giỡn đâu” – Vân Lam tặng cô 1 cái nhìn khinh bỉ

“Không dám đâu,thế lờ EQ (chỉ số cảm xúc) của hấn thấp tè thì sao?” – Cô trẻ môi cái cổ

“Quên đi,mi có biết là những người bạn gái được hấn may mắn chọn trong chưa đầy 1 tháng á,sẵn sàng làm bất cứ điều gì để có thể ở lại bên cạnh hấn ta không,ta nghĩ mi tốt nhất nên ôm chăn ngủ đi con ạ”

>

Rút cục,mặc cho Vân Lam khuyên ngăn,đe dọa,đòi chém giết,Vy Vy vẫn cố chấp làm theo kế hoạch đã định sẵn,làm 1 kẻ theo đuôi vô cùng mạnh mẽ và dai dẳng (như đĩa ==)

Sáng,cô đem đồ ăn sáng tới tận phòng học của Thanh Phong,đặt cái cộp xuống bàn học ngay trước mặt hấn,còn kèm theo 1 cái thư tình sền chảy nước mà cô đã phải vắt não mới chế ra được

Xin trích dẫn :

Anh Hàn Thanh Phong thân mến,

Em rất mến mộ anh,anh là vầng hào quang soi sáng lối em đi,từ khi nhìn thấy anh,

con đường vốn tăm tối mù mờ của em đã được tiếp thêm ánh sáng

Em không có anh,giống như nhà vệ sinh không có bồn cầu,thịt kho tàu không có hạt vịt,tết không có tiền lì xì,đất nước không có nhân dân,như nấu cơm không đổ nước,như cây thiếu nước,như bồn cầu bẩn mà thiếu Vim,như trứng gà mà thiếu mẹ,như... (xin lược bớt 1 ngàn chữ ==) (nói thật viết xong đọc lại ta cũng bị sự BT của mình làm cho sặc -\_\_\_\_\_ - )

Trưa : Mặt dày bám theo hấn ta lên sân thượng đưa cơm cho hấn ăn,bắt hấn ăn cho hết,lời hết chất xám từ hồi sinh ra đến giờ khơi gợi những câu chuyện để nói

Ví dụ :

“Hôm nay trời đẹp nhỉ?”

“Ờ”

“Không mưa cũng chẳng nắng”

“...Uhm”

“Í có mấy con kiến đang bò kia”

“... ”

Chiều : bám theo hấn ta về nhà == được rồi cô biết hấn đi xe hơi về nhà chứ không phải đi bộ đến ký túc xá như cô,nhưng cô có thể bám theo hấn ra cổng mà~

Rút cục,người nào đó bị bám cả một ngày cũng cảm thấy rất ×\_× cuối cùng cũng bùng nổ :

“Làm gì mà cứ bám lấy tôi là thế nào?” – Lúc này sân trường đã vắng tanh,chỉ còn lại 2 người bọn họ

“Thì tôi đang theo đuổi anh,anh bị ngốc hả? ” – Người nào đó cũng không vừa

“Cô nói ai ngốc,có giỏi thì nói lại lần nữa?” – Nhíu nhíu mày

“Tôi nói anh đấy,anh là đồ ngốc ngốc ngốc ngốc ngốc

~” – Người nào đó chọc giận được người kia,cảm thấy vô cùng khoái trá.

“Hàn Thanh Phong là đồ ngốc~ Ha ha ha” – Cô chạy đi,trước khi đi còn quay lại le lưỡi cười lớn với người nào đó

Nụ cười của cô vang vang trong gió,chạm vào sâu trong ánh mắt của một người...Thậm chí người đó còn quên mất việc đuổi theo...

Dường như đầu đây có một trái tim đập lồi mắt vài nhịp...

## 6. Chương 6 : Đánh Mất

2 tháng trôi qua...

Vy Vy vẫn thế,vẫn bám theo Hàn Thanh Phong để thực hiện kế hoạch của mình.

Nhưng cô không nhận thấy,dường như đó chỉ là một cái cớ.

Không biết từ khi nào và bằng cách nào,cô cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh hắn ta.Cảm thấy hạnh phúc khi thấy hắn khẽ nhếch môi vì những câu chuyện ngốc nghếch của cô.Cảm thấy hạnh phúc khi cùng hắn ta trò chuyện.Cảm thấy hạnh phúc...

Cái cảm xúc đó đến rất chậm,thậm chí cô còn không nhận ra,chỉ đến khi cô cảm thấy được tim mình chạy nhanh mất N nhịp khi nhìn thấy gương mặt của hắn ta.

Vậy...cảm xúc này...thật sự là...thích một người sao?

Có chút ngọt ngào,có chút hồi hộp,lại có chút lo lắng...Hóa ra,thích một người có thể kích thích đến như vậy.Trong cuộc đời 18 năm của cô,là lần đầu tiên có nhiều cảm xúc đến như thế.

Bạn nhỏ Vy Vy của chúng ta là một người rất non nớt trong chuyện tình cảm,vì thế khi đã ngấm ra được là mình thích người-đó,rất không có chí khí mà tránh mặt người ta...

Nhưng chỉ được có 2 ngày,bạn Vy Vy lại bắt đầu ngơ ngẩn không ngừng(==).Nhìn chăm chăm vào điện thoại,mong chờ..."Thì thoảng" tình cờ lên sân thượng,mong nhìn thấy một hình bóng nào đó....

Đến buổi sáng ngày thứ 3,

Vy Vy dậy từ rất sớm,vệ sinh cá nhân,lục lọi suốt nửa tiếng trong tủ đồ,lôi ra vài cái váy mà N năm rồi chưa mặc,chọn một cái váy trắng tay lờ,nhìn rất thực nữ rất duyên dáng mà mặc vào.Rồi lục bàn trang điểm của Vân Lam,ra sức kéo cô từ trong chăn ấm ra trang điểm ỳnh.

Vân Lam tức giận:

\_Mi đi đâu mà đòi trang điểm,không thấy bồn cô nường đang ngủ sao!!!!!!

Vy Vy không đôi co với cô nường,chỉ ra sức năn nỉ,trưng ra gương mặt cún con tội nghiệp ~...~

Vân Lam bó tay,vừa trang điểm vừa cằn nhằn:

\_Có phải mi đi tỏ tình không hả? – Cô chơi với con bé này từ nhỏ,hiển nhiên là hiểu nó,nhắm mắt cũng biết là con bé này đã sa lưới của Hàn Thanh Phong rồi...

Đồ ngốc, tôi thích em – chương 6

Vy Vy cứng người,bị nói trúng tim đen rồi TT~TT.Hôm qua cô gọi cho người-mà-ai-cũng-biết-là-ai đó,nói hôm nay muốn gặp mặt,sau đó sợ quá,vội vàng cúp máy.

Vy Vy là kiểu người trẻ con,đã muốn làm gì thì phải làm cho bằng được,thà cứ tỏ tình rồi bị từ chối phất đi,còn hơn phải thấp thỏm thế này.



9h sáng, Vy Vy hùng hổ bước ra khỏi ký túc, đến trường, cô hẹn hẩn chỗ sân thượng

Đi gần đến nơi, cô bỗng nghe được nơi hành lang có tiếng nói chuyện, giọng này quen lắm nha...

“Em thích anh, có thể cho em một cơ hội được không?” – Chẳng phải đây là giọng nói của hoa khôi trường mình hay sao.

“Tôi không thích cô, thể thôi, tránh ra cho tôi đi” – Giọng nói mất kiên nhẫn này, là Hàn Thanh Phong !

Lòng cô còn đang vui sướng hỉ hả, lại nghe thấy giọng nói phẫn nộ của hoa khôi :

“Thế tại sao anh lại cho con bé Vy Vy đó cơ hội, nó thì được bám theo anh, được nói chuyện với anh, em có gì không bằng con nhỏ đó chứ!” – Í là đang nói tới cô hả?

“Anh thích con bé đó, phải không?”

Vy Vy đằng sau bức tường, tim đã ngừng hoạt động

“Không...” – Mãi một lúc sau, người đó mới trả lời

Thời gian ngừng lại...

Vy Vy không còn nghe thấy gì nữa, không còn có cảm giác gì nữa rồi...

Anh ấy không thích cô, suốt quãng thời gian cô cố gắng, anh ấy vẫn không thích cô...

Có cảm giác, như tim bị bóp chặt, như có kẻ độc ác nào đó đang cào vào nó vậy...

## 7. Chương 7 : Đồ Ngốc, anh Thích Em!

Vy Vy không biết mình đã chạy bao lâu, cũng không biết mình đã chạy qua bao nhiêu con đường, cô chỉ biết chân mình rất mỏi, trời thì mưa rất lớn. Ôi ông trời à, sao ông cũng khóc thương cho số phận của cô sao?

Cô chạy, chạy mãi, đến khi đôi chân đã không còn chịu đựng được nữa, cô ngồi thụp xuống, khóc như điên.

Tình yêu đầu đời của cô, chết rồi, nó đã chết thật rồi...

\*\*\*\*\*

“Anh thích con bé đó, phải không?”

“Không...”

“Đến bây giờ tôi vẫn không biết tôi đối với cô ấy là như thế nào, tôi chỉ biết, Vy Vy rất quan trọng đối với tôi, cô tốt nhất đừng làm phiền cô ấy”

\*\*\*\*\*

Lúc tỉnh dậy, cô đang ở ký túc xá.

Vân Lam ngồi ngủ bên cạnh cô

Làm thế nào cô về nhà được thế nhỉ?

Hôm qua, cô định đi tỏ tình, sau đó...

Stop!!!!!!!!!!!!!!

Cô sẽ không nghĩ, cũng không dám nghĩ nữa, tim cô đã đau lắm rồi, cô sẽ không để nó vỡ vụn ra luôn đâu.

Dù thế nào đi chăng nữa, vẫn phải bước tiếp!

Cô đang định bước xuống giường, chợt 1 cảm giác choáng váng truyền đến, cô đổ ập xuống giường.

Có lẽ do tiếng động quá mạnh, Vân Lam đang ngủ bên cạnh bỗng tỉnh giấc.

“Ta đau đầu quá” – Đau chết đi được, thân thể thì rã rời

“Sốt cả đêm qua,giờ còn đòi ngồi dậy,mi có não không hả” – Vân Lam tức giận nói

“Hu...ta đau quá hu hu hu hu ” – Cô lao đầu vào lòng con bạn,khóc sụt sướt,nước mắt nước mũi tùm lum

“Mi thôi đi,ta mới mua áo,làm hỏng áo ta bây giờ” – Nói vậy chứ trông mắt con bé cũng đã ướt tự khi nào  
Bạn thân,là kẻ luôn khắc khổ với bạn,nhưng khi bạn khóc,nó sẽ là kẻ duy nhất khóc cùng bạn.

\*\*\*\*\*

## 8. Chương 7 : Đồ Ngốc,anh Thích Em! (2)

Anh sắp phát điên rồi !

Tại vì sao chứ,tại vì sao đã 5 ngày không gọi điện cho anh? Lần hẹn trước,cô cũng không xuất hiện...

Cô ngốc này,chả lẽ làm cho anh nhức đầu cô mới vui vẻ hay sao?

Còn nhớ lần đầu tiên gặp cô,là ở trong trường trên sân thượng đó,cảm giác của anh đầu tiên của anh về cô là : cô gái này,rất ngốc.

Làm gì có người bình thường nhìn thấy người ta đang ngồi trên sân thượng,đầu ngửa ra sau,bộ dáng hưởng thụ,mà lại nghĩ là người đó định tự tử ?

Sau đó,lại có cảm giác,cô gái này,còn rất thú vị.

Những câu chuyện nhỏ hài hước của cô,nụ cười như ánh mặt trời của cô,sưởi ấm trái tim vốn lạnh giá của anh.Ba mẹ anh lúc nào cũng công việc,kể từ khi anh biết nhận thức,đã không thấy họ ở nhà nữa,1 2 tháng mới về 1 lần.Tất cả niềm vui của tuổi nhỏ,anh chưa bao giờ cảm nhận được.

Cho đến khi anh ở bên cạnh cô...

Thậm chí có lúc anh đã nghĩ,anh thích cô gái này hay sao?

Nhưng anh ngay lập tức chối bỏ,bởi vì anh sợ...Anh không sợ cô không thích anh,anh chỉ sợ,cô sẽ không còn bên anh nữa...

Cho đến khi cô ấy thật sự xa lánh anh...

3 ngày đó,đối với anh,giống như là địa ngục,cái cảm xúc mà 20 năm qua anh chưa hề cảm nhận đó,lại đến với anh...Đau khổ...

Thậm chí buổi tối ngày thứ 3 đó,anh đã định hẹn gặp cô.Vậy mà cô lại gọi điện trước.

Anh không thể không thừa nhận,lúc đó anh đã rất vui.

Anh nhận ra,vào ngày khoảnh khắc đó,anh hiểu,anh đã thích cô rồi...

Cô gái ngày hôm đó tỏ tình với anh,anh nói anh không thích cô,là vì anh không muốn cô bị ghét bỏ bởi những nữ sinh,không muốn cô gặp nguy hiểm... Anh đợi,đợi đến lúc anh cho cô 1 thân phận,anh sẽ tuyên bố,anh sẽ có đủ quyền để bảo vệ cô.

Đồ ngốc, tôi thích em – chương 7 (end)

Nhưng,anh không hiểu,tại vì sao hôm đó cô lại không tới? Anh tin,không phải cô đùa giỡn,vì giọng cô lúc gọi anh rất nghiêm túc...Rồi giờ đây,cô lại lặn mất tăm.

Anh còn chưa biết phải giải quyết thế nào...bạn của cô lại tìm đến cửa.Cô gái đó anh biết,Vy Vy hay đi cùng cô.Anh còn đang mừng thầm vì biết đâu sẽ tìm được cô,ai dè cô gái ấy lại chửi anh.

Cô ta nói,Vy Vy thích anh.

Não anh vào lúc đó,ngừng hoạt động...Mãi chỉ tua đi tua lại 1 câu,cô ấy,thích anh.

Anh nói,tôi có thể gặp cô ấy được không?

Cô ta hỏi: Tại sao?

Anh trả lời : Vì tôi cũng thích cô ấy.

\*\*\*\*\*

” Vân Lam,mi dẫn ta đi đâu thế?” – Vy Vy khó hiểu,tự nhiên hôm nay lại ra vẻ thần bí,bịt mắt rồi dẫn cô đi,nói là có quà muốn tặng cô.

“Mi im,ta đang lo cho cái tương lai của mi đó con ạ” – Cách 1 lớp vải vẫn nghe thấy cái thanh âm khùng khiếp,ui~

Vy Vy có đạo đức,im lặng...

Sau 1 lúc lâu,khăn bịt mắt được cởi ra.

Sau khi xoa xoa mắt bị bịt đến mỏi nhừ,cô nhìn quanh quất,phát hiện ra,không thấy Vân Lam.

Mà lại nhìn thấy kẻ mấy ngày nay cô tránh còn không kịp kia.

“Anh...anh...anh...sao lại ở đây ?” – Cô lấp bắp,nói xong mặt cúi gằm xuống,không dám nhìn anh.

“...” – Im lặng,trầm mặc...

Đến Khi Vy Vy không còn chờ được nữa,ngẩng phắc lên nhìn anh,ngay lập tức bị 1 cánh tay vòng qua eo,bị ép phải áp mặt lên một bờ ngực săn chắc (Ta : chảy nước miếng nha ~ Khán giả : im,viết tiếp ! Ta : T\_\_\_\_\_T)

Chưa kịp phản ứng,cằm đã bị 1 bàn tay nắm lấy,đầu cô theo phản xạ bị đẩy lên trên.

Tiếp theo,môi đã bị người ta đoạt lấy.

(hình ảnh hạn chế,đề nghị trẻ em tránh xa X-) )

Anh hôn rất nhẹ nhàng,lúc đầu chỉ là môi với môi cọ xát,tiếp theo,lại cảm thấy chưa đủ,lanh lẹ tách môi cô ra,rất không đứng đắn lấy lưỡi khám phá từng góc ngách

Mọi người hỏi Vy Vy thế nào á? Quên đi,lúc này,bạn nhỏ của chúng ta đã thành pho tượng rồi. haizzzzz...

Lúc sau,khi cô đã tựa hồ không thở nổi,anh mới buông ra.

” Anh...em...anh” – Cô muốn đi treo cổ nha aaaaaaaaa >\_\_\_\_\_

Anh thở dài,ôm cô vào lòng,khẽ nói :

“Đồ ngốc,anh thích em”

Vy Vy lẩn nữa hóa tảng đá \*-\*

Cô đang mơ sao? Nếu thật thế,cô muốn ngủ luôn đi cũng được \$~\$

Anh ấy nói thích cô,Hàn Thanh Phong thích cô?

Không tự chủ được,cô véo má mình một cái,đau nha,vậy- không phải mơ ? Sao cô có cảm giác không chân thực...

“Là...là thật sao?” – Cô ngớ ngẩn thật rồi -\_\_\_-

Anh không nói,lại cúi người xuống,hôn cô.

Chiều muộn,trên đường phản hiện 2 chiếc bóng.

Khoảnh khắc đó,gióng như cả thế giới chỉ có 2 người họ,mà như vậy,là đủ.

THE END

\*Giáng sinh\*

Giáng sinh,không nghi ngờ gì nữa,là một dịp tuyệt vời nhất năm.

Đối với kẻ ngốc như Lâm Vy Vy,hiển nhiên là một ngày rất vui vẻ.

Vì thế bây giờ chúng ta có thể thấy,một cô nàng nhỏ nhắn dắt tay một anh chàng cao lớn bảnh trai dạo quanh siêu thị X .

Nói tới nam chính Hàn Thanh Phong của chúng ta,anh rất bực,Giáng Sinh gì mà chán chết,cứ đi loanh quanh,hết cô đòi đi ăn rồi lại đi gấp thú,đúng là hành xác mà.

Thà để anh dắt cô đi một nơi yên bình vắng lặng làm chuyện không ai biết còn hay hơn...

Sunna: E hèm,chuyện đó là chuyện gì,xin mời các độc giả tự phát huy trí tưởng tượng bay cao nhá~ Tổ rất “trong sáng” hông viết đâu =))

\*Sau khi quen nhau\*

Ngày đó tháng đó năm đó đó...

Rds: \*cầm dao\* Vào chuyện chính

Sunna : Dạ... T.T

Quen nhau cũng gần 1 tháng,trong một lần hai người ngồi nhàm chán ở thư viện,Vy Vy bỗng dở chứng,hỏi một câu không đầu không đuôi:

“Anh này,Vì sao anh thích em?” – Nói xong còn trừng ra vẻ mặt đáng yêu.

Nói đi nói đi,nói là vì em có khí chất,dáng người xinh đẹp,gương mặt đáng yêu,nói đi nói đi...(Sunna: Đề nghị mọi người cẩn thận nôn oẹ -\_\_\_-)

Ai dè anh chỉ nói một câu,làm cô choáng:

“Vì em rất ngốc”

Vy Vy nghiêm túc suy nghĩ,hoá ra,ngốc cũng là điểm tốt?Thế nhưng thế này có phải là ít quá không? =\_\_\_=

“Còn gì nữa?” – Mắt lại đầy vẻ mong chờ.

Anh xoa cằm :

“Vì em rất ngoan”

Chẹp,mình ngoan hồi nào nhỉ?

“Thật á?”

“Đúng vậy,càng ngoan anh lại càng thích em” – Người nào đó mắt chợt hiện lên nét gian xảo.

“Ồ ,vậy em sẽ ngoan” – Kẻ ngốc nào đó đã sập bẫy,gật đầu lia lịa.

“Vậy lại đây,cho anh hôn,ngoan” – Lưu manh xuất hiện.

“ ... ”

Vy Vy than trời :

Rốt cuộc con đã làm sai điều gì ?

Đây là ngoại truyện khi Vy Vy...hèm hèm...lần đầu ra mắt phụ huynh...

Đó là một buổi chiều mùa thu,Vy Vy và kẻ-mà-ai-cũng-biết-rồi-đó đang dạo bước trên khuôn viên đại học A.

Mà điều kỳ quái...vô cùng...vô cùng kỳ quái là bạn Vy Vy bà tám của chúng ta đang im lặng...im lặng một cách đáng sợ...mặt thì y chang bị ai chém ột nhát,trắng bệch như tờ giấy.

Có ai nói cho cô biết tất cả là đang mơ đi,mơ đi...

AAAAAAAAAAAA....

“Bố mẹ anh nói muốn gặp em”

Một câu nói ngắn gọn, chỉ có bảy chữ, đã thành công biến Vy Vy của chúng ta thành một kẻ mất hết cả hồn vía..

Mặc dù họ bắt đầu quen nhau đã khá lâu, gần một năm, nhưng gặp bố mẹ? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý mà hu hu hu T^T

Nhưng chuẩn bị rồi hay chưa chuẩn bị, cô đều phải đi, không thể thất lễ với bố mẹ chồng được...

0.o Ế ? Không đúng không đúng, cô là đi ra mắt phụ huynh của bạn trai, không phải đi gặp bố mẹ gì gì đó, không phải không phải!!!!!!

Đều tại anh, mỗi lần cô hỏi tới ba mẹ anh, anh đều bảo:

“Họ đều coi em là con dâu rồi, trước sau cứ coi như bố mẹ mình là được”- Thái độ vô cùng thản nhiên.

Cũng vì câu nói đó mà hại cô nghĩ lung tung, đáng ghét!

Vy Vy tự rửa mình một trăm lần, lại một trăm lần, mình phải tỉnh táo lại, bình tĩnh bình tĩnh, chỉ là đi gặp phụ huynh thôi, cũng đâu phải là bàn chuyện cưới hỏi?!

Chủ nhật, cái ngày tử thần (trong mắt Vy Vy) đã tới... Hôm nay cô cố gắng ăn mặc thật nhẹ nhàng đáng yêu, thôi kệ, coi như là lâu lâu ăn diện một bữa, phải lấy lòng phụ huynh, nhất định \*khí thế bưng bưng\*

Buổi gặp mặt trong tâm tưởng của cô là thế này, vào tới cửa, ba mẹ anh sẽ nồng nhiệt đón tiếp anh, sau đó giữa cảnh gia đình ly hợp cô sẽ ngại ngần nói một câu xin chào. Rồi lại vào bàn ăn, ba mẹ anh chắc hẳn là người trầm tính mới sinh ra người lạnh lùng như anh, nên sẽ không nói chuyện lúc ăn cơm. Rồi sau bữa cơm, cô cùng mẹ anh tùy tiện tán dóc vài chuyện trên trời dưới đất, rồi cô bình thản ra về...

Thật hoàn mỹ, thật giản dị biết bao!

Nhưng có câu nói thế này, “Sự thật khác xa tưởng tượng”, câu nói này đối với Lâm Vy Vy, quả là vô cùng linh ứng +-+

Vừa vào đến cửa, cảnh đập vào mắt cô không phải là cảnh gia đình gặp mặt mừng mừng tủi tủi, mà là một vòng tay ôm nồng nhiệt!

Khi cô được buông ra... Ách... Phụ huynh nữ đang nhìn cô với ánh mắt rất chi là thân thiết...

Ặc...

“Cháu là Lâm Vy Vy phải không? Ôi cuối cùng cũng được gặp người làm điên đảo con cô, ha ha ha~”

Não Vy Vy chỉ tiếp thu được từ “điên đảo” - \_\_\_-

Bác à, có phải là hơi quá rồi không?

—

Những việc xảy ra tiếp theo, hoàn toàn trái ngược với những gì Vy Vy suy nghĩ.

Ăn cơm, mẹ anh hoàn toàn chú tâm vào cô, vứt chồng và con trai ở một bên không thèm đoái hoài tới...

Tiếp đón nồng nhiệt quá... \*Mồ hôi chảy ròng\*

Đang say sưa gặp thứ ăn vào cái bát đã đầy ụ của cô, bỗng bác gái quay sang người bị bỏ bê này giờ, phán một câu:

“Hai đứa tính khi nào kết hôn?”

Vy Vy suýt phun hết cơm ra khỏi miệng....

Đã thế kẻ nào đó còn rất tự nhiên nói:

“Để sau khi cô ấy tốt nghiệp rồi tính”

Đơ toàn tập...

“Ừh thế cũng được”- Nói xong còn quay đầu sang phía cô,làm gương mặt buồn bã.

“Cháu biết không,thằng này thì đi học,chồng thì đi công tác liên miên,chỉ có mình cô là phụ nữ ở nhà chán chết,hai đứa mau mau cưới sớm,bác cũng có người tâm sự”

Nhìn ánh mắt buồn bã đó,cô tâm không cam tình không nguyện gật gật đầu:

“Dạ...”- Thâm tâm gào thét:Không chịu đâu,còn muốn được tự do vài năm mà T^T

Thế đấy,chỉ bằng vài câu nói,Vy Vy của chúng ta đã xác nhận ký ước bán thân sớm cho Thanh Phong đại nhân...

Tội lỗi ôi tội lỗi...

Vy Vy à,cuộc sống bị áp bức của cô,cứ gọi là kéo dài cả kiếp rồi...

THE END

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ngoc-toi-thich-em>*